

Profeten Daniel.

I Kapitlet.

Daniels fångenskap och uppfostran i Babel.

I tredje året af Jojakims, Judakönungens, regering kom Nebukadnezar, konungen i Babel, till Jerusalem och belägrade det.

2. Och Herren gaf i hans hand Jojakim, konungen i Juda, och en del af kärLEN i Guds hus, och han förde dem till Sinears land in i sin guds tempel, och kärLEN förde han in i sin guds skattkammare. 2 Krön. 36: 7.

3. Och konungen befallde Aspenas, den förnämste af sina hofmän, att han skulle ibland Israels barn, antingen af konungens släkt eller af de förnämsta ätterna,

4. hämta några ynglingar, som icke hade någon vank, voro vackre till utseende, med förstånd till all vishet, kloke och förståndige, som kunde blifva tjänlige att anställas vid konungens hof, och att han skulle låta undervisa dem i Kaldeernas skrift och språk.

5. Och konungen anlog åt dem ett visst underhåll för hvar dag i mat och vin ifrån konungens bord och befallde, att man skulle uppfostra dem

i tre år, efter hvilkas slut de skulle tjäna inför konungen.

6. Och ibland dessa voro af Judas söner Daniel, Hananja, Misael och Asarja.

7. Och förste hofmannen gaf dem namn och kallade Daniel Beltsazar, Hananja Sadrak, Misael Mesak och Asarja Abednego.

8. Och Daniel föresatte sig i sitt hjärta, att han icke skulle oreña sig på maten och viuet ifrån konungens borL, och bad förste hofmannen, att han skulle slippa att oreña sig.

9. Och Gud lät Daniel vinna ynnest och välvilja inför förste hofmannen.

10. Och förste hofmannen sade till Daniel: Jag fruktar, att min herre, konungen, som har förordnat om eder mat och eder dryck, skall komma att finna edra ansikten dystrare än edra jämnåriges, och att I skolen draga skuld öfver mitt hufvud inför konungen.

11. Och Daniel sade till hofmästaren, åt hvilken förste hofmannen hade uppdragit uppsikten öfver Daniel, Hananja, Misael och Asarja:

12. »Gör dock ett försök med dina tjänare i tio dagar, och gifve man oss

grönsaker till att äta och vatten till att dricka!

13. Och när de komma för att bese vårt utseende och de ynglingars utseende, som hafva ätit af maten ifrån konungens bord, gör då med dina tjänare efter hvad du då ser!»

14. Och han hörsammade detta deras ord och gjorde försök med dem i tio dagar.

15. Och vid de tio dagarnes slut var deras utseende bättre och deras hull frodigare än alla de ynglingars, som hade ätit maten ifrån konungens bord.

16. Och hofmästaren satte bort deras mat ifrån konungens bord och vinet, som de skulle dricka, och gaf dem grönsaker.

17. Och åt alla dessa fyra ynglingar gaf Gud kunskap och insikt i allehanda skrift och vishet, och Daniel fick förstånd om alla slags syner och drömmar.

18. Och vid slutet af de dagar, som konungen hade utsatt för deras inställelse, inställde förste hofmannen dem inför Nebukadnezar.

19. Och konungen talade med dem, och ingen bland dem alla vardt funnen såsom Daniel, Hananja, Misael och Asarja; och de tjänade inför konungen.

2 Kon. 20: 18. Es. 39: 7.

20. Och i alla saker, som fordrade vishet i förståndet, om hvilka konungen tillfrågade dem, fann han dem vara tio gånger öfverlägsne alla de spåmän och besvärjare, som voro i hela hans rike.

21. Och Daniel lefde till Kores' första regeringsår.

Dan. 6: 28.

2 Kapitlet.

Nebukadnezars dröm.

Och i Nebukadnezars andra regeringsår drömde Nebukadnezar drömmar, och han blef orolig till sinnes, och det var förbi med hans sömn.

2. Och konungen befallde, att man skulle tillkalla spåmännen, besvärjarne och svartkonstnärerna och kaldeerna, att de skulle berätta för konungen hans drömmar; och de kommo och inställde sig inför konungen.

3. Och konungen sade till dem: Jag

har drömt en dröm och blifvit orolig till sinnes huru jag skall förstå den drömmen.

4. Och kaldeerna sade till konungen på Syriskt mål: Långe lefve konungen! Säg drömmen för dina tjänare, så skola vi lämna uttydningen!

Dan. 3: 9. 5: 20. 6: 6.

5. Konungen svarade och sade till Kaldeerna: »Detta är mitt bestämda ord: Om I icke förtäljen mig drömmen och dess uttydning, skolen I huggas i stycken, och edra hus skola förvandlas till en smutshög.

Dan. 3: 29.

6. Men om I berätten mig drömmen och dess uttydning, skolen I få gåfvor och skänker och stor ära af mig. Därföre berätten mig drömmen och dess uttydning!»

7. De svarade för andra gången och sade: Konungen säge sin dröm för sina tjänare, så skola vi lämna uttydningen!

8. Konungen svarade och sade: »Med säkerhet förstår jag nu, att I viljen vinna tid, emedan I hafven förnunnit, att det är mitt bestämda ord,

9. att, om I icke förtäljen mig drömmen, detta skall blifva eder gemensamma dom, ty I hafven kommit öfverens att inför mig föra bedrägligt och falskt tal till dess tiden förändras. Därföre sägen mig drömmen, att jag må veta, att I kunnen lämna mig dess uttydning!»

10. Kaldeerna svarade inför konungen och sade: »Ingen människa på jorden är i stånd att berätta hvad konungen begär, alldenstund ingen mäktig konung och härskare har fordrat en sak, sådan som denna, af någon spåman, besvärjare eller kaldeer;

11. och den sak, som konungen fordrar, är svår, och ingen annan finns, som kan berätta den inför konungen, än gudarne, hvilkas bostad icke är ibland människor».

12. Häröfver förtörnades konungen och vardt mycket vred och befallde, att man skulle förgöra alla Babels vise.

13. Och ett påbud gick ut, att de vise skulle dödas; och man sökte efter Daniel och efter hans medbröder för att döda dem.

14. Då bragte Daniel inför Arjok, anföraren för konungens livvakt, talet

på det beslutet och den kungörelsen, som hade utgått om att döda Babels vise.

15. Och han sade till Arjok, konungens befallningsman: Hvarföre detta stränga påbud ifrån konungen? Därefter berättade Arjok saken för Daniel.

16. Och Daniel gick in och bad konungen, att han skulle gifva honom tid, att han måtte lämna konungen uttydningen.

17. Därefter gick Daniel till sitt hus, och för Hananja, Misael och Asarja, sina medbröder, berättade han saken,

18. på det att de skulle bedja om förbarmande ifrån himmelens Gud, för denna hemlighetens skull, så att Daniel och hans medbröder icke skulle förgöras med Babels öfriga vise.

19. Då vardt för Daniel i en syn om natten hemligheten uppenbarad, hvarefter Daniel välsignade himmelens Gud.

20. Daniel svarade och sade: »Välsignadt vare Guds namn ifrån evighet till evighet, ty visheten och makten höra honom till.

Ps. 113: 2.

21. Och han förvandlar tider och stunder, han afsätter konungar och uppsätter konungar, han gifver vishet åt de visa och förstånd åt de förståndiga.

Job 32: 8.

22. Han uppenbarar hvad djupt och förborgadt är, han vet hvad i mörkret är, och ljuset bor hos honom.

23. Dig, mina fäders Gud, vill jag tacka och lofva, att du har förlänat mig vishet och kraft och nu har låtit mig veta hvad vi hafva begärt af dig, att du skulle låta oss veta konungens ärende».

24. Därföre gick nu Daniel in till Arjok, hvilken konungen hade förordnat att förgöra Babels visa. Han gick och sade till honom så: Babels vise må du icke förgöra, för mig in till konungen, så skall jag lämna konungen uttydningen!

25. Därefter införde Arjok med hast Daniel inför konungen och sade till honom så: Jag har funnit en man ibland de fångna ifrån Juda, som kan säga konungen uttydningen.

26. Konungen svarade och sade till Daniel, hvilkens namn var Beltsazar:

Är du i stånd att förtälja mig den drömmen, som jag har sett, och dess uttydning?

27. Daniel svarade inför konungen och sade: »Den hemlighet, som konungen äskar, äro vise, besvärjare, spåmän och stjärnkikare icke i stånd att berätta för konungen.

28. Men det finns en Gud i himmelen, som kan uppenbara hemligheter, och han vill låta konung Nebukadnezar veta hvad som skall ske i de dagar som komma. Din dröm och ditt hufvuds syner på ditt läger voro dessa:

1 Mos. 49: 1.

29. Hos dig, o konung, när du låg på ditt läger, uppstego tankar på hvad som skall ske efter detta, och han, som uppenbarar hemligheter, lät dig veta hvad som skall ske.

30. Och icke har denna hemlighet genom någon min vishet framför andra lefvaude blifvit uppenbarad för mig, utan därför att uttydningen skall blifva lämnad konungen och att du skall förstå ditt hjärtas tankar.

31. Du såg, o konung, och si, en stor bildstod; denna bildstoden var hög och dess glans utomordentlig; den stod midt emot dig, och dess utseende var förfärligt.

32. Denna bildstods hufvud var af godt guld, dess bröst och dess armar voro af silfver, dess buk och dess höfter af koppar;

33. dess ben voro af järn, dess fötter dels af järn och dels af ler.

34. Du betraktade den till dess en sten, som lossnade utan människohänder, slog bildstoden på fötterna, som voro af järn och ler, och krossade dem.

35. Då krossades på en gång järnet, leret, kopparn, silfret och guldets och blefvo såsom en agn från logen om somunaren, och vädret förde dem bort, och intet rum vardt funnet för dem, och stenen, som hade stött ned bildstoden, vardt till ett stort berg, som fyllde hela jorden.

36. Sådan var drömmen; och dess uttydning vilja vi nu säga inför konungen:

37. Du, o konung, konung öfver konungar, är den, åt hvilken himme-

lens Gud har gifvit riket, makten, styrkan och äran.

38. Och allt rum, där människors barn bo, markens djur och himmelens fåglar har barn gifvit i din hand och satt dig till herre öfver allt detta. Du är det gyllene hufvudet.

39. Och efter dig skall uppstå ett annat rike, som är mindre än ditt, och ett annat tredje rike af koppar, som skall råda öfver hela jorden.

40. Och ett fjärde rike skall blifva starkt såsom järnet. Alldeles såsom järnet krossar och sönderslår allt och såsom järnet bryter ned, skall detta krossa och nedbryta alla de andra.

41. Och att du såg fötterna och tårna, dels af krukomakares ler och dels af järn, betyder, att ett rike skall varda deladt, men hafva något af järnets fasthet, såsom du såg järnet blandadt med ler.

42. Och tårna på fötterna, som voro dels af järn och dels af ler, betyda, att riket skall vara till en del starkt och till en del bräckligt.

43. Och att du såg järnet blandadt med ler, betyder, att de skola beblanda sig med hvarandra genom människosåd, men att de icke skola hänga tillhopa, den ena med den andra, liksom järnet ej kan uppblandas med leret.

44. Och i dessa konungars dagar skall himmelens Gud upprätta ett rike, som i evighet ej skall förstöras, och hvars konungadöme icke skall öfverlåtas åt något annat folk. Det skall krossa och göra slut på alla dessa riken och själfst bestå till evig tid.

Dan. 7: 24, 27. Mik. 4: 7. Luk. 2: 33. 1 Tim. 2: 27.

45. Såsom du såg, att en sten lossnade ifrån berget utan människohänder och krossade järnet, kopparn, leret, silfret och guld. Den store Guden har nu låtit konungen veta hvad som skall ske efter detta, och drömmen är säker, och dess uttydning är viss.»

46. Då föll konung Nebukadnezar på sitt ansikte och knäböjde för Daniel, och befalde, att man skulle offra honom offergåfvor och rökelser.

47. Konungen svarade Daniel och sade: Visst är, att eder Gud är en Gud öfver alla gudar och en herre öf-

ver alla konungar och en uppenbarare af hemligheter, då du har varit i stånd att uppenbara denna hemligheten.

1 Tim. 6: 15.

48. Därefter upphöjde konungen Daniel och gaf honom många och stora skänker och satte honom till härskare öfver Babels hela landskap och till högste styresmannen öfver Babels alla vise.

49. Och Daniel bad konungen, och han förordnade till förvaltningen af Babels landskap Sadrak, Mesak och Abednego, och Daniel stannade vid konungens hof.

Dan. 3: 12.

3 Kapitlet.

De tre männen i den brinnande ugnen (1—30). Inledning till en kungörelse af Nebukadnezar (31—33).

Konung Nebukadnezar gjorde en bildstod af guld, sextio alnar hög och sex alnar bred. Han uppställde den i Duradalen i landskapet Babel.

2. Och konung Nebukadnezar utsände bud att församla satraperna, höfdingarne, ståthållarne, öfverdomarena, skattmästarne, rådsherrarne, lagtolkarne och alla makthafvande i orterna, att de skulle komma till invigningen af den bildstod, som konung Nebukadnezar hade uppställt.

3. Då sammankommo satraperna, höfdingarne, ståthållarne, öfverdomarena, skattmästarne, rådsherrarne, lagtolkarne och alla makthafvande i orterna till invigning af den bildstod, som konung Nebukadnezar hade uppställt, och de ställde sig midt framför den bildstoden, som Nebukadnezar hade uppställt.

4. Och en härold utropade med makt: Vi befalla eder, I folk, släkter och tungomål:

5. »När I hören ljud af hornet, pipan, cittran, harpan, lutan, säckpipan och alla slags strängospel, skolen I falla ned och tillbedja den gyllene bildstoden, som konung Nebukadnezar har uppställt.

6. Och den som icke faller ned och tillbeder, han skall på samma stund kastas i den brinnande eldsugnen.»

7. Därföre, i samma stund, då allt folket hörde ljudet af hornet, pipan,

cittran, harpan, lutan och alla slags strängaspel, föllo alla folk, släkter och tungomål ned och tillbådo den gyllene bildstoden, som konung Nebukadnezar hade uppställt.

8. Därföre gingo ock på samma gång några Kaldeiske män fram och anklagade Judarne.

Dan. 1: 4.

9. De började tala till konung Nebukadnezar och sade: »Länge leve konungen!

Dan. 5: 10. 6: 21.

10. Du, o konung, har utfärdat ett påbud, att alla människor, när de hörde ljudet af hornet, pipan, cittran, harpan, lutan, säckpipan och alla slags strängaspel, skulle falla ned och tillbedja den gyllene bildstoden;

11. och att hvar och en, som icke fölle ned och tillbåde, skulle kastas in i den brinnande eldsugnen.

12. Här äro någre Judiske män, hvilka du har förordnat till förvaltningen af Babels landskap, Sadrak, Mesak och Abednego. Dessa män akta icke på ditt påbud, o konung, dina gudar dyrka de icke, och den gyllene bildstoden, som du har uppställt, tillbedja de icke.»

13. Då befallde Nebukadnezar under vrede och harm, att man skulle framföra Sadrak, Mesak och Abednego. Därefter framförde man dessa män inför konungen.

14. Nebukadnezar svarade och sade till dem: »Är det eder föresats, Sadrak, Mesak och Abednego, att icke dyrka min gud och icke tillbedja den gyllene bildstoden, som jag har uppställt?

15. Varen nu färdige att, när I hören ljudet af hornet, pipan, cittran, harpan, lutan, säckpipan och alla slags strängaspel, falla ned och tillbedja den gyllene bildstoden! Men om I icke tillbedjen, skolen I på samma stund blifva kastade in i den brinnande eldsugnen; och hvilken är den gud, som kan rädda eder utur mina händer?»

16. Sadrak, Mesak och Abednego svarade och sade till konung Nebukadnezar: »Vi behöfva icke svara dig ett ord till detta.

17. Om vår Gud, hvilken vi dyrka, förmår att rädda oss utur den brinnande eldsugnen och utur dina händer, o konung, så skall han rädda oss;

18. och om icke, så vare det dig sagdt, o konung, att vi icke dyrka dina gudar, och att vi icke vilja tillbedja den gyllene bildstoden, som du har uppställt.»

19. Då blef Nebukadnezar uppfylld med harm, och hans ansiktet hy förändrades mot Sadrak, Mesak och Abednego. Han svarade och befallde, att man skulle elda upp ugnen sju gånger utöfver hvad man var van att elda den.

20. Och han befallde några de starkaste män i sin här att binda Sadrak, Mesak och Abednego för att kasta dem in i den brinnande eldsugnen.

21. Därefter blefvo desse män med sina benkläder, hufvudbindlar, sandaler och mantlar, bundne kastade in i den brinnande eldsugnen.

22. Emedan konungens ord var strängt och ugnen var starkt uppedad, dödade eldslågan de män, som buro Sadrak, Mesak och Abednego dit upp.

23. Och desse tre männen, Sadrak, Mesak och Abednego, föllo bundne ned i den brinnande eldsugnen.

24. Därefter blef konung Nebukadnezar förskräckt och stod upp med hast, frågade sina rådsherrar och sade: Var det icke tre män, som kastades in i ugnen? De svarade konungen och sade: Ja, visserligen, o konung.

25. Han svarade och sade: Si, jag ser fyra män, som gå löse och ledige inne uti ugnen, och ingen skada har skett dem, och utseendet af den fjärde är likt en gudason.

26. Därefter gick Nebukadnezar fram till öppningen af den brinnande eldsugnen, talade och sade: Sadrak, Mesak och Abednego, den högste gudens tjänare, gån ut och kommen! Då gingo Sadrak, Mesak och Abednego ut ur elden.

27. Och satraperna, höfdingarne, ståthällarne och konungens rådsherrar trädde tillsammans och sågo dessa männen, på hvilkas kroppar elden icke hade haft någon makt, och hvilkas hufvudhår icke var svedt, och hvilkas benkläder icke hade blifvit skadade, och på hvilka ingen eldslukt förmärktes.

Es. 43: 2. Ebr. 11: 34.

28. Nebukadnezar svarade och sade:

»Välsignad vare Sadraks, Mesaks och Abednegos Gud, som sände sin ängel och räddade sina tjänare, hvilka förtröstade på honom och icke gjorde efter konungens ord och gäfvos sina kroppar till pris, emedan de icke ville tjäna och icke tillbedja någon annan gud än sin Gud.

29. Och af mig utfärdas nu ett påbud, att hvilkenhelst af alla folk, släkter och tungomål, som säger något ondt om Sadraks, Mesaks och Abednegos Gud, han skall huggas i stycken och hans hus blifva likt en smutshög, emedan ingen annan gud är, som kan hjälpa såsom denne.»

Dan. 2: 5.

30. Därefter gaf konungen Sadrak, Mesak och Abednego stort välde i Babels landskap.

31. Konung Nebukadnezar till alla folk, släkter och tungomål, som bo på hela jorden. »Stor vare eder frid!

32. De tecken och under, hvilka den högste Guden har gjort med mig, har jag funnit godt att kungöra.

33. Hans tecken, huru stora äro de icke, och hans under, huru mäktiga! Hans rike är ett evigt rike, och hans välde varar ifrån släkte till släkte.»

Ps. 93: 1. Dan. 6: 27.

4 Kapitlet.

Nebukadnezars kungörelse om en sin dröm, och dess uttydning.

»Jag Nebukadnezar satt lugn i mitt hus och lycklig i mitt palats.

2. Jag såg en dröm, och den förskräckte mig; och på mitt läger förfärade mig tankar och mitt hufvuds syner.

3. Och ett påbud utfärdades af mig, att man skulle inställa inför mig alla Babels vise, att de skulle säga mig drömmens uttydning.

4. Då kommo spåmännen, besvärjarne, kaldeerna och stjärnkikarne, och jag berättade drömmen för dem, men de kunde icke säga mig dess uttydning.

5. Och sist kom Daniel att inställa sig inför mig, han, som hade fått namnet Beltsazar efter min guds namn, och i hvilken heliga gudars ande är,

och jag berättade drömmen för honom, sågande:

6. Beltsazar, du förman för spåmännen, emedan jag vet, att heliga gudars ande är i dig, och att ingen hemlighet är dig för svår, säg mig min dröms syner, hvilka jag har sett, och dess uttydning!

7. Och mitt hufvuds syner på mitt läger voro dessa: Jag såg, och si, ett träd stod midt på jorden, och dess höjd var stor.

8. Trädet var stort och starkt, och dess höjd räckte upp till himmelen, och det syntes öfver hela jorden.

9. Dess löf voro sköna, och dess frukt var mycken, och där fanns föda för alla. Under det sökte markens djur skugga, och i dess grenar bodde himmelens fåglar, och allt kött hade sin föda däraf.

10. Jag såg i mitt hufvuds syner på mitt läger, och si, en vakande ängel, som var helig, nedsteg ifrån himmelen.

11. Han ropade med makt och sade så: Huggen ned trädet och afskären dess grenar, rifven af dess löf och kasten kring dess frukt, att djuren därunder må fly sin kos och fåglarne flyga bort ifrån dess grenar,

12. men lämnen stubben med dess rötter kvar i jorden, bunden med kedjor af järn och koppar, bland markens gräs! och af himmelens dagg må han fuktas och med djuren dela hvad som växer på jorden.

13. Hans hjärta skall förvandlas, så att det icke mer är en människas, och ett djurs hjärta skall gifvas åt honom, och sju tider skola så gå fram öfver honom.

14. Så är beslutet af de vakande änglarna och så förordnad af de heliga, på det att de lefvande må veta, att den Högste råder öfver det mänskliga konungadömet och gifver det åt hvilken han vill och därtill kan sätta den lägste.

Luk. 1: 52.

15. Sådan var den dröm, hvilken jag, konung Nebukadnezar, har sett. Och du, Beltsazar, säg dess uttydning, ty alla vise i mitt rike hafva icke varit i stånd att säga mig dess uttydning, men du kan det, emedan heliga gudars ande är i dig.

16. Då stod Daniel, som också hade namnet Beltsazar, stum en stund, och hans tankar oroade honom. Och konungen svarade och sade: Beltsazar, icke må drömmen och uttydningen oroa dig! Beltsazar svarade och sade: Min herre, drömmen träffe dina hatare, och dess uttydning dina fiender!

17. Trädet du såg, som var stort och starkt, och hvars höjd räckte upp till himmelen, och som syntes öfver hela jorden,

18. och hvars löf voro sköna, och hvars frukt var mycken, och som gaf föda åt alla, under hvilket markens djur bodde, och i hvars grenar himmelens fåglar hade sina uästen,

19. det är du själf, o konung, som är stor och stark, hvilken storhet är stor och racker upp till himmelen, och som sträcker ditt välde till jordens ända.

20. Och att konungen såg en vande och helig ängel stiga ned ifrån himmelen, som sade: »huggen ned trädet och förstören det, men lämnen stubben med dess rötter kvar i jorden, bunden med kedjor af järn och koppar, ibland markens gräs! och af himmelens dagg skall han fuktas och med markens djur dela hvad som växer på jorden, ända till dess sju tider hafva gått fram öfver honom».

21. det betyder, o konung, och detta är den Högstes beslut, som skall drabba min herre konungen,

22. att du skall varda utdrifven ifrån människor och få din boning ibland markens djur och äta gräs såsom oxar och fuktas af himmelens dagg; och sju tider skola gå fram öfver dig till dess du besinnar, att den Högste råder öfver det mänskliga konungadömet och gifver det åt hvilken han vill.

Dan. 5: 21.

23. Och att man sade, att man skulle lämna stubben kvar med trädets rötter, det betyder, att ditt konungadöme skall varda bibehållet åt dig, sedan du har besinnat, att himmelen hafver makten.

24. Därföre, o konung, låt mitt råd täcka dig och gör dig fri ifrån dina synder genom allmosor och ifrån dina brott genom barmhärtighet mot de

fattiga, om din lycka skall blifva varaktig!

Syr. 3: 33.

25. Alltsammans slog in på konung Nebukadnezar.

26. Tolf månader härefter, när konungen gick omkring på det kungliga palatset i Babel,

27. talade han och sade: Är icke detta det stora Babel, som jag har uppbyggt till ett konungasäte genom min makts styrka, min härlighet till ära?

28. Medan ordet ännu var i konungens mun, kom en röst från himmelen: Till dig, konung Nebukadnezar, heter det: Riket varder taget ifrån dig;

29. och ifrån människor skall du varda utdrifven och få din boning ibland markens djur och äta gräs såsom oxar, och sju tider skola så gå fram öfver dig till dess du besinnar, att den Högste råder öfver det mänskliga konungadömet och gifver det åt hvilken han vill.

30. I samma stund vardt ordet uppfyllt på Nebukadnezar, och han vardt utdrifven ifrån människor och åt gräs såsom oxar, och af himmelens dagg fuktades hans kropp till dess hans hår växte såsom örnfjädrar och hans naglar såsom fågelklor.

31. Och när tiden var ute, upplyfte jag, Nebukadnezar, mina ögon till himmelen, och mitt förstånd kom tillbaka, och jag välsignade den Högste, och jag prisade och ärade honom, som evigt lever, hvilken herravälde är ett evigt herravälde, och hvilken rike varar ifrån släkte till släkte, Dan. 7: 14.

32. och mot hvilken alla, som bo på jorden, äro att akta såsom intet, och som efter sin vilja gör med himmelens här och med dem som bo på jorden, och hvilken hand ingen kan emotstå eller säga till honom: Hvad gör du?

Luk. 21: 26.

33. På samma tid kom mitt förstånd tillbaka; och till ära för mitt rike återfick jag min härlighet och min glans, och mina rådsherrar och mina väldige sökte mig, och jag vardt insatt i mitt konungadöme, och ännu större makt blef mig gifven.

34. Nu prisar jag, Nebukadnezar, och upphöjer och ärar himmelens

Konung, hvilken alla gärningar äro sanning och alla vägar rätta, och som är mäktig att nedslå dem som gå stolte.»

5 Kapitlet.

Belsazars gästabad och död.

Konung Belsazar gjorde ett stort gästabad för sina tusen väldige, och han drack vin med de tusen.

2. När de hade smakat vinet, befallde Belsazar, att man skulle bära in de kärl af guld och silfver, hvilka Nebukadnezar, hans fader, hade borttagit utur templet i Jerusalem, att konungen och hans väldige, hans gemåler och hans frillor skulle dricka utur dem.

2 Kon. 25: 15. 2 Krön. 35: 18. Dan. 1: 2.

3. Då inburo de kärl af guld och silfver, som hade blifvit tagna utur Guds hus i Jerusalem, och konungen och hans väldige, hans gemåler och hans frillor drucko utur dem.

4. De drucko vin och prisade sina gudar af guld, af silfver, af koppar, af järn, af trä och af sten.

5. I samma stund framstucko fingrar af en människohand och skrefvo något, midt emot ljuskronan, på den hvitmenade väggen i konungens palats; och konungen såg handen, som skref.

6. Då vardt konungens hy förvandlad, och hans tankar förskräckte honom, och senorna i hans höfter upplöstes, och hans knän slog emot hvarandra.

7. Konungen ropade med makt, att man skulle tillkalla besvärjarne, kaldeerna och stjärnkikarne, och konungen talade och sade till Babels vise, att hvilkenhelst som kan läsa denna skriften och lämna mig dess uttydning, han skall klädas i purpur och få en kedja af guld på sin hals och makt såsom tredje mannen i riket.

8. Då kommo alla konungens vise tillstädes, men de kunde icke läsa skriften och säga konungen dess uttydning.

9. Då vardt konung Belsazar mycket förskräckt, och hans hy förvandlades, och hans väldige blefvo bestörte.

10. Och i anledning af konungens

och hans väldiges ord kom drottningen in i gästabadshuset; och drottningen talade och sade: »Länge lefve konungen! Icke må dina tankar förskräcka dig och icke din hy förvandlas!

Dan. 2: 4. 3: 9. 6: 6, 27.

11. Det finns en man i ditt rike, i hvilken heliga gudars ande är, och i din faders dagar har upplysning och insikt och vishet, lik gudars vishet, blifvit funnen i honom, och din fader, konung Nebukadnezar, satte honom till en förman för svartkonstnärer, spåmän, besvärjare, kaldeer och stjärnkikare; så gjorde din fader, o konung,

Dan. 2: 48. 4: 5, 6.

12. emedan en utomordentlig ande och klokhet och insikt uti att tyda drömmar och utlägga gåtor och upplösa knutar blef funnen i denna Daniel, åt hvilken konungen gaf namnet Beltsazar. Må nu Daniel tillkallas, så skall han säga uttydningen!»

Dan. 1: 7.

13. Då blef Daniel införd till konungen. Konungen talade och sade till Daniel: »Är du Daniel, en af de fångna ifrån Juda, hvilka konungen, min fader, hitförde ifrån Juda?

Dan. 1: 6.

14. Och om dig har jag hört, att gudars ande är i dig, och att upplysning och insikt och utomordentlig vishet har blifvit funnen i dig.

15. Och de vise besvärjarne hafva nyss varit införde till mig, på det att de skulle läsa denna skriften och säga mig dess uttydning, men de hafva icke kunnat lämna mig uttydning på denna sak.

16. Men om dig har jag hört, att du kan gifva uttydningar och upplösa knutar. Om du nu kan läsa skriften och säga mig dess uttydning, skall du varda klädd i purpur och få en kedja af guld på din hals och makt såsom tredje mannen i riket.»

17. Då svarade Daniel och sade inför konungen: »Dina skänker må du behålla, och dina gåfvor må du gifva åt en annan, men skriften skall jag läsa för konungen och säga honom dess uttydning.

18. Du konung! Gud, den Högste, gaf rike och storhet och ära och härlighet åt Nebukadnezar, din fader;

Dan. 2: 37.

19. och för den storhet, som han hade gifvit honom, darrade alla folk, släkter och tungomål och bäfvade inför honom. Hvilken han ville dödade han, och hvilken han ville lät han lefva, och hvilken han ville upphöjde han, och hvilken han ville slog han ned.

20. Och då hans hjärta blef stolt och hans ande upphäfd sig till öfvermod, blef han störtad ifrån sin konungatron, och hans härlighet vardt tagen ifrån honom.

Dan. 4: 27.

21. Och ifrån människors barn blef han utdrifven, och hans hjärta blef likt djurens, och han fick sin bostad ibland boskapshjordar och åt gräs såsom oxar, och af himmelens dag fuktades hans kropp till dess han besinnade, att Gud, den Högste, råder öfver det mänskliga konungadömet och därtill upphöjer hvilken han vill.

Dan. 4: 22.

22. Och du, Belsazar, hans son, har icke ödnjukat ditt hjärta, ändock du har vetat allt detta;

23. utan emot himmelens Herre har du satt dig upp, och kärnen utur hans hus hafva blifvit inburna inför dig, och du och dina väldige, dina gemåler och dina frillor hafva druckit vin utur dem; och gudar af silfver och guld, af koppar och järn, af trä och sten, som intet se och intet höra och intet veta, har du prisat, men den Gud, som hafver din anda i sin hand och råder öfver alla dina vägar, honom har du icke ärat. Ps. 115: 5, 6.

24. Därföre är denna handen sänd ifrån honom och denna skriften upp-tecknad.

25. Och denna är skriften, som är upptecknad: Mene, Mene, Tekel, u Parsin.*

26. Denna är uttydningen af orden: Mene, det är: Gud har räknat din regeringstid och afslutat den.

27. Tekel, det är: du är vägd på en våg och befunnen för lätt.

28. Peres, det är: ditt rike skall styckas och varda gifvet åt Meder och Perser*.

29. Därefter befallde Belsazar, att man skulle kläda Daniel i purpur och sätta en gyllene kedja på hans hals

och låta utropa om honom, att han skulle hafva makt såsom tredje mannen i riket.

30. På samma natt vardt Belsazar, Kaldeernas konung, dödad.

31. Och Darius, Medern, tog riket i besittning, då han var sextiotvå år gammal.

6 Kapitlet.

Daniel i lejongropen.

Darius fann för godt att tillsätta öfver riket ett hundra tjugu satraper, som skulle råda öfver hela riket, 2. och öfver dem tre furstar, af hvilka Daniel var en, att desse satraperna skulle redovisa för dem och konungen icke lida någon förlust.

3. Nu vardt denne Daniel öfverlägsen både furstarne och satraperna, emedan en utomordentlig ande var i honom, och konungen hade för afsikt att sätta honom öfver hela riket.

4. Då sökte furstarne och satraperna att finna sak med Daniel ifrån rikets sida, men de kunde icke finna någon sak eller förseelse, emedan han var trogen, och han kunde icke beträdas med något fel eller någon förseelse.

5. Då sade desse män: Vi kunna icke finna någon sak med denne Daniel, om vi icke kunna finna den i hans gudsdyrkan.

6. Därefter rusade desse furstar och satraper in till konungen och sade till honom så: »Länge lefve konung Darius!

Dan. 2: 4. 3: 9.

7. Alla rikets furstar, herrar, satraper, rådsherrar och ståthållare hafva beslutit tillstyrka, att en konungens förordning och stränga förbud måtte utfärdas, att hvilken som beder någon bön till någon gud eller människa under trettio dagar, utom till dig, o konung, allena, han skall varda kastad i lejongropen.

8. Utfärda nu, o konung, ett sådant förbud, och uppsätt det skriftligen, så att det icke kan återkallas, efter Meders och Persers lag, som icke får öfverträdas!» Est. 1: 19. 8: 8.

9. Alltså lät konung Darius uppsätta förbudet skriftligen.

* D. ä. räknad, räknad, vägd och styckad.

10. Och när Daniel fick veta, att så var skrivet, gick han in i sitt hus, och han hade fönstren i sin sal öppna mot Jerusalem till, och han knäföll tre gånger om dagen på sina knän och bad och tackade inför sin Gud, såsom han tillförne hade pålagt göra.

1 Kon. 8: 44, 48. Ps. 55: 18.

11. Nu rusade desse män in och följde Daniel bedjande och åkallande inför sin Gud.

12. Därefter gingo de in till konungen och sade med anledning af konungens påbud: Har du icke skrivit ett påbud, att hvilken som beder till någon gud eller människa under trettio dagar, utom till dig, o konung, han skall varda kastad i lejongropen? Konungen svarade och sade: Det ordet står fast, efter Meders och Persers lag, som icke får överträdas.

13. Då svarade de och sade inför konungen: Daniel, som är en af de fångna ifrån Juda, aktar icke ditt påbud och det bud du har skrivit, utan han beder sin bön tre gånger om dagen.

14. När konungen hörde detta, vardt han mycket nedslagen och bekymrad huru han skulle kunna rädda Daniel; och ända till solnedgången ungicks han med den tanken att låta honom undkomma.

15. Då rusade desse männen in till konungen och sade till konungen: Vet, o konung, att det är lag för Meder och Perser, att hvarje konungens bud eller förordning skall bestå och får icke ändras.

16. Därefter befallde konungen, att de skulle hämta Daniel och kasta honom i lejongropen; och konungen tilltalade Daniel och sade: Din Gud, hvilken du städse har tjänat, må han rädda dig!

17. Och en sten franskaffades och lades öfver gropens öppning, och konungen förseglade den med sitt signet och med sina herrars signet, att ingen ändring skulle kunna göras i hvad som rörde Daniel.

18. Därefter gick konungen till sitt palats och tillbragte natten fastande, och han lät ingen mat komma in till sig, och hans sömn flydde ifrån honom.

19. Sedan steg konungen upp om morgonen när det vardt dager och gick med hast till lejongropen.

20. Och när han kom till gropen, ropade han med ångslig röst på Daniel; och konungen talade till Daniel och sade: Daniel, du lefvande Guds tjänare, har den Gud, som du städse tjänat, förmått att rädda dig undan lejonen?

1 Makk. 2: 60.

21. Då svarade Daniel konungen: »Länge leve konungen! Dan. 5: 10.

22. Min Gud har sändt sin ängel, och denne har tillslutit lejonens mun, att de icke hafva skadat mig; ty inför honom är jag ren befunnen, och äfven emot dig, o konung, har jag ej gjort något illa.»

23. Då vardt konungen mycket glad och befallde, att man skulle upptaga Daniel utur gropen, och Daniel vardt upptagen utur gropen, och ingen skada vardt funnen på honom, emedan han hade trott på sin Gud.

24. Och konungen befallde, att man skulle hämta de män, som hade förtaladt Daniel, och kasta dem, deras barn och deras hustrur i lejongropen, och de hunno icke till botten i gropen inuån lejonerna fingo dem fatt och krossade alla deras ben.

25. Därefter skref konung Darius till alla folk, släkter och tungomål, som bodde i hela landet: »Stor vare eder frid!

Dan. 3: 31.

26. Från mig är en befällning gifven, att öfver mitt rikets hela välde skall man darra och frukta för Daniels Gud, emedan han är lefvande Gud och är den som blifver evinnerligen, och hans rike är oföränderligt, och hans herradöme hafver ingen ända.

Dan. 2: 44. 3: 33.

27. Han räddar och hjälper och gör tecken och under i himmelen och på jorden; han har räddat Daniel utur lejonens våld.»

28. Och denne Daniel steg i makt i Darii rike och i Kofes', Perserns, rike.

Dan. 1: 21.

7 Kapitlet.

De fyra djuren.

I Belsazars första regeringsår i Babel såg Daniel en dröm och sitt

hufvuds syner på sitt läger. Därefter nedskref han den drömmen och berättade det hufvudsakliga af dess innehåll.

2. Daniel berättar den sålunda: Jag såg i nattliga syner, och si, himmelens fyra väder bröto fram öfver det stora hafvet.

3. Och fyra stora djur stego upp utur hafvet, det ena olikt det andra.

4. Det första var likt ett lejon och hade vingar såsom en örn. Jag såg huru dess vingar rycktes bort och huru det upprestes ifrån jorden och ställdes på fötterna såsom en människa, och ett mänskligt hjärta vardt gifvet åt det.

Jer. 48: 40. Hes. 17: 3, 9. Hab. 1: 8.

5. Och si, ett annat djur, det andra, liknade en björn, och det reste upp sin ena sida, och tre refben voro i dess gap emellan dess tänder, och till detta sade man: Statt upp, åt mycket kött!

6. Efter detta såg jag, och si, ett annat djur, som liknade en leopard och hade fyra fågelvingar på sin rygg, och djuret hade fyra hufvud, och välde vardt gifvet åt det.

7. Efter detta såg jag i nattliga syner, och si, ett fjärde djur, mycket förfärligt, mäktigt och starkt, som hade stora tänder af järn, som åt och krossade och med sina fötter söndertrampade hvad som blef kvar, och det var olikt alla de förra djuren och hade tio horn.

8. Jag betraktade hornen, och si, ett annat litet horn steg upp emellan dessa, och tre af de förra hornen blefvo bortstötta af detta, och si, detta hornet hade likasom människoögon och en mun, som talade stora ord. • es

9. Jag såg, att stolar ställdes fram, och den Gamle af dagar satte sig. Hans klädnad var såsom hvit snö, och hans hufvudhår såsom ren ull; hans stol var eldsflamnor, och dess hjul var en brinnande eld.

10. En ström af eld flöt ut därifrån, tusen sinom tusen tjänade honom, och tio tusen sinom tio tusen stodo inför honom. Han satte sig till doms, och böcker slogos upp.

Upp. 5: 11. 20: 12.

11. Därefter såg jag, för de stora

ordens skull, hvilka hornet talade, jag såg, huru djuret vardt dödadt och dess kropp förstörd och kastad i den brinnande elden.

12. Och de öfriga djurens välde vardt taget ifrån dem, och deras lifslängd bestämd till tid och stund.

13. Jag såg i nattliga syner, och si, i himmelens sky kom en, som liknade en människoson, och gick fram till den Gamle af dagar och vardt föreställd inför honom;

14. och åt honom blefvo gifna välde och ära och konungadöme, och alla folk, släkter och tungomål tjänade honom; hans välde är ett evigt välde, som icke skall förgås, och hans rike skall aldrig förstöras.

Dan. 2: 44. 4: 31. Mik. 4: 7. Luk. 1: 33.

15. På mig, Daniel, vardt själen i min kropp förfärad, och mitt hufvuds syner förskräckte mig.

16. Jag gick fram till en af dem som stodo där och begärde af honom förklaring öfver allt detta; och han svarade mig och lämnade mig uttydning däruppå:

17. Dessa stora djuren, som voro fyra, äro fyra konungar, som skola uppstiga af jorden.

18. Och den Högstes helige skola få riket och besitta riket i alla evigheters evighet.

19. Därefter begärde jag förklaring öfver det fjärde djuret, som var olikt alla de andra och var öfvermåttan förskräckligt, som hade tänder af järn och klor af koppar, som åt och krossade och med sina fötter trampade sönder hvad som blef kvar,

20. och öfver de tio hornen på dess hufvud, och öfver det andra som steg upp, och för hvilket tre föllo af, och hvilket horn hade ögon och en mun, som talade stora ord, och som till utseende var större än de öfriga.

21. Jag såg huru detta hornet förde krig med de heliga och besegrade dem,

22. till dess den Gamle af dagar kom och dom vardt hållen åt den Högstes heliga och tiden inträdde då de helige togo riket i besittning.

23. Så sade han: Det fjärde djuret är ett fjärde rike på jorden, som är olikt alla andra riket; och det skall

uppsluka hela jorden, nedtrampa och förkrossa henne;

24. och de tio hornen äro tio konungar, som skola uppstå af det riket, och efter dem skall uppstå en annan, som skall vara de förre olik, och som skall nedslå tre konungar;

25. och han skall tala ord emot den Högste, och han skall plåga den Högstes heliga och taga sig före att förändra högtider och lag, och de skola vardas gifne i hans hand för en tid och två tider och en half tid.

26. Och dom skall hållas, och hans välde skall tagas ifrån honom, så att han skall i grund fördärfvas och förgöras.

Dan. 11: 36. 1 Makk. 1: 46.

27. Och konungadöme och makt och välde öfver alla riken under himmelen skall gifvas åt den Högstes heliga folk. Hans rike skall vardas ett evigt rike, och alla välden skola tjäna och lyda det.

28. Här slutade hans tal. Jag, Daniel, vardt förskräckt i mina tankar, och min hy förvandlades, och jag bevarade i mitt hjärta hvad sagdt blifvit.

8 Kapitlet.

Striden mellan väduren och bocken.

I konung Belsazars tredje regeringsår syntes för mig, Daniel, en syn, efter den syn, som jag förut hade sett.

2. Jag såg en syn, och när jag såg den, var jag i slottet i Susan, som ligger i landskapet Elam, och när jag såg synen, var jag vid floden Ulai.

3. Och jag upplyfte mina ögon, och jag såg, och si, en vädur stod framför floden, och han hade två horn, och båda hornen voro höga, men det ena var högre än det andra, och det högre sköt upp sist.

4. Jag såg huru väduren stångades åt väster och norr och söder, och intet djur kunde stå honom emot, och ingen kunde rädda utur hans våld, och han gjorde hvad han ville och vardt öfvermodig.

5. Och jag gaf akt, och si, en getabock kom väster ifrån och gick öfver hela jorden utan att röra vid marken,

och den bocken hade ett ansenligt horn emellan sina ögon.

6. Och han kom till väduren med de bägge hornen, hvilken jag hade sett stå framför floden, och han lopp emot honom i sin styrkas vrede.

7. Och jag såg honom nalkas väduren, och huru han, uppretad emot honom, stötte emot väduren och krossade hans båda horn, och väduren hade icke styrka att stå emot honom, och han kastade honom till jorden och trampade på honom, och ingen var som räddade väduren ur hans våld.

8. Och getabocken var mycket öfvermodig, och när han var som starkast gick det stora hornet sönder, och fyra andra ansenliga växte upp i dettas ställe mot himmelens fyra väderstreck.

9. Och ifrån ett af dessa utgick ett litet horn, och det växte öfvermåttan mot söder och öster och mot det härliga landet.

Hes. 20: 6, 15. Dan. 11: 16.

10. Och det växte upp mot himmelens härskara och kastade några af härskaran, af stjärnorna, ned till jorden och trampade på dem.

11. Och det växte upp mot härskarornas furste och ryckte undan honom det dagliga offret, och hans helgedoms rum vardt nederslaget.

12. Och för syndens skull fick det makt öfver härskaran och det dagliga offret, och det kastade sanningen till jorden och hade framgång i allt hvad det tog sig före.

13. Och jag hörde en helig tala, och en annan helig svarade honom som frågade: Huru långt sträcker sig synen om det dagliga offret och den ödeläggande synden, om helgedomens och härskarans lämnande till förtrampning?

14. Och han sade till mig: Inom två tusen tre hundra dygn skall rätt ske åt helgedomen.

15. Och när jag, Daniel, hade sett denna synen och sökte att förstå den, si, då stod inför mig en som liknade en man.

16. Och jag hörde rösten af en man mellan Ulaiflodens stränder, som ro-

pade och sade: Gabriel, förklara synen för denne!

17. Och han kom till platsen, där jag stod, och när han kom, vardt jag förskräckt och föll på mitt ansikte; och han sade till mig: »Gif akt, o människobarn! ty denna syn syftar på den yttersta tiden».

18. Och under det han talade med mig, dignade jag af vanmakt ned på mitt ansikte mot jorden, och han kom vid mig och ställde mig upp på min plats;

19. och han sade: »Si, jag vill lära dig hvad som skall ske på vredens yttersta tid, när den bestämda tiden hafver sitt slut.

20. Väduren, som du såg, med de tvenne hornen, är konungarne i Medien och Persien,

21. och getabocken är konungen i Grekland, och det stora hornet, som satt emellan hans ögon, är den förste konungen;

22. och att, när detta vardt sönderbrutet, fyra andra uppstodo i dess ställe, betyder, att fyra riken skola uppkomma af det folket, dock icke med hans makt.

23. Och mot slutet af deras välde, när syndamåttet blifvit fullt, skall uppkomma en fräck och arglistig konung;

24. och hans kraft skall blifva stark, fastän icke af honom själf, och utomordentligt ondt skall han föröfva och hafva framgång i sina dåd och förstöra de starka och de heliges folk.

¹ Makk. 1: 23.

25. Och genom hans klokhet skall bedrägeriet i hans hand hafva framgång, och i sitt hjärta skall han förhafva sig och oförtänt förstöra många och sätta sig upp emot furstarnes furste, men utan människohand skall han krossas.

26. Och synen om dygnen*, hvarom taladt är, den är sanning. Och göm du den synen! ty många dagar äro ännu dit.»

27. Och jag, Daniel, vardt utom mig, och jag insjuknade för en tid. Och sedan stod jag upp och gjorde min tjänst hos konungen och förundrade mig öfver synen, som ingen kunde förklara.

* Se öfvan v. 14.

9 Kapitlet.

Daniels bön. De tjuotio årsvechorna.

I första året af Darii, Ahasveros' sons, regering, som, af Medisk härkomst, vardt konung öfver Kaldeernas rike,

2. i första året af hans regering forskade jag i skrifterna och fann, att antalet af de år, under hvilka, efter Herrens ord till profeten Jeremia, Jerusalems ödeläggelse skulle varda full, var tjuotio år.

^{Jer. 25: 11, 12. 29: 10.}

3. Och jag vände mitt ansikte till Herren Gud för att vinnlägga mig om bön och åkallan, i fasta, säck och aska.

^{Matt. 11: 21.}

4. Och jag bad till Herren, min Gud, och bekände och sade: »Ack Herre, du store och förskräcklige Gud, som håller förbundet och nåden med dem som älska honom och hålla hans bud!

^{5 Mos. 7: 8.}

5. Vi hafva syndat och illa gjort, varit ogudaktige och gensträfvige och afvikit ifrån dina bud och dina rättar;

^{Es. 64: 5. Ps. 106: 6.}

6. och vi hafva icke lydt dina tjänare, profeterna, som talade i ditt namn till våra konungar, till våra furstar och våra fäder och till allt folket i landet.

7. Dig tillhör rättfärdigheten, Herre, och oss skammen, såsom det i dag är, oss, Judas män och Jerusalems inbyggare och hela Israel, dem som nära och dem som fjärran äro i alla de länder, dit du har fördrifvit dem för de förbrytelser, hvarmed de hafva förbrutit sig emot dig.

^{Esr. 9: 6. Bar. 1: 15. 2: 6.}

8. Herre! oss, våra konungar, våra furstar och våra fäder tillhörs skammen, att vi hafva syndat emot dig.

9. Hos Herren, vår Gud, är barmhärtighet och förlåtelse, ty vi hafva varit gensträfvige emot Herren

^{Ps. 130: 3, 7. Kläg. 3: 22.}

10. och icke lydt Herrens, vår Guds, röst att vandra i hans lagar, hvilka han har förelagt oss genom sina tjänare, profeterna;

^{2 Krön. 36: 15, 16.}

11. och hela Israel öfverträdde din lag och vek af, så att de icke lydde din röst; därför har ock den förbanneelse och den ed, som är skriven i Moses, Guds tjänares, lag utgjutit sig

öfver oss, ty emot honom hafva vi syndat.

³ Mos. 26: 14.

⁵ Mos. 27: 15. 28: 15. 29: 20. 30: 17.

12. Och han höll sina ord, hvilka han hade talat emot oss och emot våra domare, som dömde oss, så att han lät en så stor olycka komma öfver oss, att sådant icke har skett under hela himmelen, som det som har skett i Jerusalem.

Klag. 2: 17.

13. Såsom skrifvet är i Moses lag, kom allt detta onda öfver oss; men ändock bådo vi icke till Herren, vår Gud, för att vända åter ifrån våra synder och akta på din sanning.

14. Därföre beslöt och Herren vår olycka och lät henne komma öfver oss; ty rättfärdig är Herren, vår Gud, i alla sina gärningar, som han gör, men vi lydte icke hans röst.

Jer. 1: 14. 44: 27. Ps. 119: 137.

15. Och nu Herre, vår Gud, du som utförde ditt folk utur Egyptens land med stark hand och gjorde dig ett namn sådant det är än i dag! Vi hafva syndat, vi hafva varit ogudaktige.

² Mos. 6: 6. 12: 41. Bar. 2: 11.

16. Må, o Herre, enligt alla dina välgärningar, din vrede vända åter och din harm ifrån din stad Jerusalem, ditt heliga berg; ty genom våra synder och genom våra fäders missgärningar har Jerusalem och ditt folk blifvit till smälek för alla våra gran-
nar.

17. Och hör nu, vår Gud, din tjänares bön och hans åkallan och lät för Herrens skull ditt ansikte lysa öfver din helgedom, som ligger öde!

18. Böj, min Gud, ditt öra till och hör! Upplåt dina ögon och se, huru förstörde vi äro, och staden, som är kallad efter ditt namn! ty icke på grund af vår rättfärdighet nedlägga vi våra böner inför dig, utan på grund af din stora barmhärtighet.

19. O Herre, hör! o Herre, förlåt! o Herre, gif akt, och hjälp! dröj icke, för din egen skull, o min Gud! ty din stad och ditt folk äro uppkallade efter ditt namn.

20. Och medan jag ännu så talade och bad och bekände min synd och mitt folk Israels synd och nedlade min bön inför Herren, min Gud, för min Guds heliga bergs skull,

21. medan jag ännu talade och bad, kom Gabriel, den mannen, hvilken jag hade sett i den förra synen, under min vanakret, fram till mig vid tiden för aftonoffret;

Dan. 8: 16--18.

22. och han undervisade mig, talade till mig och sade: »Daniel! nu är jag kommen för att lära dig förstånd.

23. När du började din bön, utgick ett ord, hvilket jag nu har kommit för att kungöra, ty du är oss en älskelig man. Och nu fatta ordet och gif akt på synen!

24. Sjuttio veckor äro bestämda för ditt folk och för din heliga stad, till dess öfverträdelsen varder förtagen och synden betäckt och skuden försonad och den eviga rättfärdigheten framhafd och profetsyn beseglad och det Allraheligaste smordt.

25. Och vet nu och förstå, att ifrån den tid, då ordet utgick därom att Jerusalem skulle varda återställt och uppbyggdt, till den Smorde Fursten äro sju veckor och sextiotvå veckor, och att torg och vallar skola återuppbyggas, fastän under tider af förtryck.

26. Och efter dessa sextiotvå veckorna skall den Smorde dödas utan sak, och en furstes folk skall komma och förstöra staden och helgedomen, öfversvämma och göra slut på den, och kriget och beslutad ödeläggelse skall räcka intill slutet.

27. Och en vecka skall göra förbundet starkt åt många, och en half vecka skall afskaffa slakteroffer och spisoffer, och förödelsens styggelse skall resas på tempeltinnarne, och det till dess förstöring och beslutad straffdom varder utgjuten öfver det till förödelse bestämda.»

Dan. 11: 31. Matt. 24: 15. Mark. 13: 14.

10 Kapitlet.

Gabriel synes åter för Daniel.

I Perserkonungen Kores' tredje regeringsår fick Daniel, som ock kallades Beltsazar, en uppenbarelse, och den var sanning, och den handlade om stor krigsnöd, och han aktade däruppå och fick förklaring på synen.

Dan. 1: 7.

2. Vid den tiden var jag, Daniel, sorgsen i tre veckors tid.

3. Någon smaklig mat åt jag icke, och kött och vin kommo icke i min mun, och med olja smorde jag mig icke under tre hela veckor.

4. Och på tjugufjärde dagen i första månaden var jag vid stranden af den stora älfven Hiddekel.

5. Och jag upplyfte mina ögon och såg, och si, där stod en man, klädd i linnekläder, och hans länder voro omgjordade med guld ifrån Ufas.

Upp. 1: 13, 14. Dan. 12: 6.

6. Och hans kropp var såsom en krysolit och hans ansikte såsom en ljungeld, och hans ögon voro såsom brinnande bloss och hans armar och hans fötter såsom glödande maln, och ljudet af hans tal var såsom ljudet af en folksamling.

Hes. 1: 24.

7. Och jag, Daniel, var den ende, som såg synen; ty de män, som voro med mig, sågo icke synen; men stor förskräckelse föll öfver dem, och de flydde bort och gömde sig.

Ap. G. 9: 7.

8. Och jag vardt ensam kvar, och jag såg denna stora synen, och ingen kraft blef kvar i mig, och nun ansiktsfärg vardt förvandlad ända till vanställning, och jag hade ingen kraft i behåll.

9. Och jag hörde ljudet af hans tal; och när jag hörde ljudet af hans tal, dignade jag af vanmakt ned på mitt ansikte, med mit ansikte mot jorden.

10. Och si, en hand kom vid mig och hjälpte mig upp på mina darrande knän och händer,

11. och han sade till mig: Daniel, du älskelige man, gif akt på de ord, som jag vill tala till dig, och blif stående på din plats! ty jag är nu sänd till dig. Och under det han så talade till mig, stod jag upp darrande.

12. Och han sade till mig: »Frukta icke, Daniel! ty ifrån den första dag, då du vände ditt hjärta till att förstå och till att ödmjuka dig inför din Gud, hafva dina ord varit hörda, och jag är nu kommen på dina ord.

13. Och fursten för Persiens rike emotstod mig under tjuguen dagar, och si, Mikael, en af de förnämste

furstarne, kom till min hjälp, och jag steg i makt hos Persiens konungar.

14. Och nu har jag kommit för att undervisa dig om hvad som skall hända ditt folk i de dagar som komma, ty synen hör ännu till framtiden.»

15. Och under det han så talade till mig, vände jag mitt ansikte mot jorden och var stum.

16. Och si, en som liknade en människa kom vid mina läppar; och jag upplät min mun och talade och sade till honom, som stod inför mig: »Min herre! genom denna syn har vända kommit öfver mig och jag hafver ingen kraft i behåll;

17. och huru skulle en sådan min herres tjänare kuuna tala med en sådan herre?» Och ifrån den stunden var ingen kraft mer i mig, och jag hade icke andedräkten i behåll.

18. Och ännu en gång kom en, som liknade en människa, vid mig och gaf mig styrka

19. och sade: »Frukta icke, du älskelige man! frid vare med dig, var stark, var stark!» Och under det han talade till mig, kände jag mig stärkt och sade: Min herre, tala! ty du har stärkt mig.

20. Och han sade: »Vet du nu, hvarföre jag har kommit till dig? Och nu vill jag vända tillbaka för att kämpa med Persiens furste, och när jag drager ut, si, då skall Greklands furste komma.

21. Dock vill jag förut förkunna dig hvad skrifvet är i sanningens bok; och ingen annan är, som understöder mig emot dessa, än Mikael, eder furste.»

II Kapitlet.

Profetia om utländska, emot Juda fiendliga konungar.

Och i Medern Darii första regeringsår stod jag såsom stöd och hjälpare vid hans sida.

2. Och nu vill jag förkunna dig sanning. Si, ännu skola tre konungar uppstå i Persien, och den fjärde skall förvärfva sig större rikedomar än alla de andra, och i förlitan på sin rikedom skall han uppbjuda allt emot Greklands rike.

3. Och en mäktig konung skall uppstå och härska med stor makt och göra efter sitt godtycke.

Dan. 7: 6. 8: 5.

4. Och bäst han står, skall hans välde brista och varda deladt efter himmelens fyra väderstreck, dock icke på några hans efterkommande och icke med samma makt, hvarmed han härskade; ty hans rike blifver stycadt och gifvet åt andra än dessa.

5. Och konungen i södern skall varda mäktig, och en af hans höfdingar skall varda mäktigare och väldigare än han. Ett stort välde skall hans välde blifva.

6. Och efter några år skola de befrynda sig med hvarandra, och konungens i södern dotter skall gifvas till äkta åt konungen i norr för att medla fred dem emellan; men hon skall intet kunna utträta, och han och hans makt skola icke bestå, och hon skall varda gifven till pris, äfvensom de hvilka vållat hennes äktenskap, både han, som har födt henne, och han, som har understödt henne, allt i sinom tid.

7. Och en telning ifrån samma stam som hon skall uppstå i stället och sammandraga en krigshär och draga in i nordankonungens fästen och belägra och intaga dem;

8. och deras gudar och deras beläten och deras kosteliga kärl af silfver och guld skall han föra i fångenskap till Egypten och så i några år få vara i ro för konungen i norr,

9. sedan denne har gjort ett infall i konungens af södern rike, men fått draga sig tillbaka till sitt land igen.

10. Och hans söner skola rusta sig till krig och samla en myckenhet af stora härar, och en af dem skall fara fram såsom en öfversvämmande flod och komma tillbaka, och de skola utsträcka kriget ända till hans fästning.

11. Och förbittrad skall konungen i södern draga ut att strida med honom, konungen i norr, och uppstålla en stor här, men den hären skall varda gifven i hans hand.

12. Och hans här skall varda stort och öfvermodig och nedslå tusental men dock icke blifva den starkaste.

13. Och konungen i norr skall åter uppstålla en här, större än den förre, och efter några års tid skall han komma med en stor krigshär och med stora förråd.

14. Och på de tiderna skola många sätta sig upp emot konungen i södern, och förvägne män utaf ditt folk skola resa sig för att bekräfta synen, och de skola falla.

15. Och konungen i norr skall komma och uppkasta vallar och intaga en befäst stad, och söderns arnar skola icke kunna hålla stånd, och icke dess utvaldaste krigare, och ingen kraft skall vara till motstånd;

16. när han kommer skall han göra efter sitt godtycke, och ingen skall kunna stå honom emot, och han skall rycka in i det härliga landet, och all makt skall vara i hans hand;

17. och han skall föresätta sig att komma med hela sitt rikes makt, men han skall göra fred med honom och gifva honom en af sina döttrar, henne till fördärf, och hon skall intet kunna utträta och tjäna honom till intet.

18. Och han skall vända sig emot öarna och intaga många; men en furste skall göra slut på hans hån, ja, till och med låta hans hån återfalla på honom själf;

19. och han skall vända tillbaka till fästena i eget land, och han skall stupa och falla och icke mer varda funnen.

20. Och på hans plats skall uppstå en, som skall sända en uppboordsman till det land, som är hans rikes prydnad, och efter någon tid skall han störtas, men icke genom uppenbart våld och icke i krig.

21. Och på hans plats skall uppkomma en föraktlig man, åt hvilken konungadömet är icke var ännad; men han skall komma oförtänt och bemäktiga sig riket genom lissande ord;

22. och öfversvämmande härar skola af honom varda öfversvämmade och nedgjorda, och äfven en furste, med hvilken han är i förbund;

23. och oakadt han är befryndad med honom, skall han handla bedrägligt och draga emot honom och blifva honom öfvermäktig med en ringa styrka;

24. och oförtänt skall han komma till de bördigaste trakter af landet och göra hvad hans fäder och hans fäders fäder icke hafva gjort, strö omkring sig plundradt och röfvadt gods och uppgöra sina planer emot de befästa platserna, men blott till en tid;

25. och han skall uppbjuda sin makt och sitt mod emot konungen i södern med en stor och öfvermåttan väldig härstyrka, men han skall icke hafva bestånd; ty onda anslag skola uppgöras emot honom.

26. Och de som äta hans kost skola störta honom, och fiendens här skall öfversvämma, och många slagne skola falla.

27. Och de båda konungarnes hjärtan skola umgås med ond, och de skola vid samma bord tala lögn, men det skall icke lyckas dem; ty ännu är tiden icke inne.

28. Och han skall draga tillbaka till sitt land med rikt byte och vända sina tankar emot det heliga förbundet, och sedan han verkställt dem, skall han draga tillbaka till sitt land.

29. På bestämd tid skall han åter tåga emot södern, men denna senare gång skall det ej gå såsom det gick den förra;

30. ty skepp ifrån Kittim skola komma emot honom, och han skall mista modet och åter vända sin vrede emot det heliga förbundet och verkställa den och åter sätta sig i godt förstånd med dem som hafva öfvergifvit det heliga förbundet;

31. och hans härskaror skola uppträda och vanhelga helgedomsfästet och afskaffa det dagliga offret och uppställa förödelsens styggelse.

4 Mos. 28: 4. Dan. 8: 11. 9: 27. 1 Makk. 1: 57, 62. Matt. 24: 15.

32. Och dem som hafva kränkt förbundet skall han locka till affall med lismande ord; men det folk, som känner sin Gud, skall hålla sig fast vid honom och göra därefter.

33. Och de förståndige ibland folket skola undervisa många, men de skola förföljas med svärd och eld, med fångenskap och plundring, en lång tid;

34. och när de falla, skola de få en ringa hjälp, och många skola sluta sig till dem med lismande ord.

35. Och af de förståndiga skola många falla, på det att de skola varda luttrade, bepröfvade och renade till ändens tid; ty den tiden är icke ännu kommen.

Dan. 12: 10. 1 Petr. 1: 7.

36. Och konungen skall göra efter sitt godtycke och upplöja och förhäfva sig öfver allt hvad Gud är, och emot gudars Gud skall han tala hvad otroligt är och hafva framgång till dess vreden varder fullkomnad; ty den beslutade straffdomen skall gå i fullbordan.

Upp. 13: 5, 11.

37. Och sina fäders gudar skall han icke akta, och hvarken kvinnokärlek eller någon gud skall han akta, utan förhäfva sig öfver allting;

38. men fästernas gud skall han ära på dess plats, och en gud, hvilken hans fäder icke hafva känt, skall han ära med guld, med silfver, med ädla stenar och med alla slags dyrbarheter;

39. och med sina starka fästen skall han göra såsom med den främmande guden. Den som erkänner honom skall han mycket ära, och åt dem skall han gifva befäl öfver många och utskifta jord åt dem till belöning.

40. Och på sistone skall konungen i södern saumandrabbas med honom, och emot honom skall konungen i norr draga ut såsom ett stormväder med hästar och ryttare och många skepp, och såsom en öfversvämmande flod skall han draga fram genom länderna;

41. och till det härliga landet skall han komma, och förföljelsen skall vara stor; och de som gå frie utur hans hand äro Edom, Moab och de förnänste af Ammons barn.

42. Och han skall uträtta sin hand emot länderna, och Egyptens land skall icke slippa undan;

43. ty han skall bemäktiga sig Egyptens skatter af guld och silfver och alla dyrbarheter, och Libyer och Etioper skola följa i hans spår.

44. Och rykten skola förskräcka honom ifrån öster och norr, och han skall draga ut med stor vrede, i afsikt att fördärfa och förgöra många;

45. och han skall uppslå sina palatslika tält mellan hafvet och den heliga stadens berg och gå till sitt slut, och ingen skall vara, som hjälper honom.

12 Kapitlet.

Uppståndelsen, damen, änden.

Och på den tiden skall Mikael, den store fursten, som står på ditt folks barns sida, uppresa sig; och en tid af nöd skall då blifva, sådan, som icke har varit allt ifrån den tid människor hafva varit till, ända till den tiden. Och på den tiden skall ditt folk warda frälst, alla de som finnas skrifne i boken.

Matt. 24: 21. Mark. 13: 19.

2. Och många af dem som sofva under jordens stoft skola uppvakna, somlige till evigt lif, och somlige till evig försmädelse och blygd.

Es. 66: 24. Matt. 25: 46. Joh. 5: 28, 29.

3. Och de förståndige skola lysa såsom himmelens sken, och de som hafva undervisat många till rättfärdighet, såsom stjärnor i evigheters evighet.

Vish. 3: 7. Matt. 13: 43. 1 Kor. 15: 41, 42.

4. Och du, Daniel, göm dessa orden och försegla denna skriften till ändens tid. Många skola forska i den, och kunskapen skall blifva stor.

5. Och jag, Daniel, såg, och så, där stodo två andre, en på denna stranden af älfven, och en på den andra stranden.

6. Och den ene sade till mannen, som var klädd i linnekläderna, som stod ofvanom älfvens vatten: Huru

långt är det till slutet på dessa förunderliga ting?

Dan. 10: 5.

7. Och jag lyssnade till den mannen, som var klädd i linnekläderna, som stod ofvanom älfvens vatten, och han upplyfte sin högra hand och sin vänstra hand mot himmelen och svor vid honom som evigt lefver, att efter en tid, två tider och en half, och när slut är på förskingringen af det heliga folkets makt, skall allt detta warda fullkomnadt.

Mos. 32: 40. Upp. 10: 5, 6.

8. Och jag hörde det men förstod det icke, och jag sade: Min herre! hvad blifver slutet af allt detta?

9. Och han svarade: »Gå, Daniel! ty dessa orden skola förblifva gömda och förseglade intill ändens tid.

10. Många skola warda pröfvade och renade och luttrade, och de ogudaktige skola förblifva ogudaktige, och inga ogudaktige skola akta däruppå, men de förståndige skola akta däruppå.

11. Och ifrån tiden, då det dagliga offret varder afskaffadt och förödelsens styggelse varder uppställd, skall det vara ett tusen två hundra nittio dagar.

12. Säll den, som förbidar och hinder fram till ett tusen tre hundra trettiofem dagar!

13. Och du, gå bort till dess änden kommer! Och du skall hvila dig och uppstå till din del vid dagarnes ända.»